

РЕШЕНИЕ

№ 3671

гр. София, 08.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15
състав,** в публично заседание на 30.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **2597** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК.

В предадено на пощенски оператор на 25.02.2020г. оспорване от М. Р. Х. М. Е./ М. Р. Н. М. Е., гражданин на Е., [дата на раждане] чрез пълномощника и съдебен адресат адв. А. е заявено недоволство от Отказ за предоставяне на право за продължително пребиваване в Република България рег. № 264р 2944/ 11.02.2020г., издаден от началника на група „Миграция“ в ОДМВР Г..

Въведени са оплаквания за незаконосъобразност на акта, мотивирани с твърденията, че той се основава на предположения, а не на реално установени факти. Без да оспорва, че в рамките на интервютата е споменато, че семейството би заминало да работи в държава от ЕС, жалбоподателят подчертава, че правото на свободно движение и правото на труд са основни права на гражданите на ЕС и членовете на техните семейства, в който смисъл са т.52-59 от Решение на СЕС по дело С-503/2003. В административното производство не са установени данни за непосредствена опасност нито за националната сигурност, нито за обществения ред, нито за здравето на хората от страна на гражданина на Е..

Искането до съда е за отмяна на акта. Разноски не се претендират.

В хода на устните състезания адв. А. се позовава на решение на ВАС по адм. дело № 1745/ 2019г. и акцентира, че жалбоподателят и съпругата му са се запознали в интернет, което е обичаен начин на установяване на контакт в днешно време. При съобщаване на акта административният орган е поискал съдействието на съпругата на гражданина на Е. като преводач, а същевременно се сочи, че двамата не разбират и

говорят един език.

Ответникът, началникът на група „Миграция“ при ОДМВР Г., не ангажира становище по делото.

От фактическа страна се установява:

Началото на административното производство е поставено на 22.01.2020г., когато гражданинът на Е. М. Р. Х. М. Е., [дата на раждане], се обърнал към ОДМВР Г. със заявление за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, към което приложил копие от национален паспорт заедно с виза по чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ, декларация с нотариална заверка на подписа на И. Л. И. рег. № 303/ 22.01.2020г. на нотариус рег. № 369 по РНК с район на действие РС Габрово, в която се заявява, че деклараторът ще осигурява жилище на зет си М. Р. Х. М. Е. в [населено място], [улица] заедно с договор за отстъпване на вещно право на строеж върху държавна земя от 30.10.1969г., декларация с нотариална заверка на подписа на Л. И. И. рег. № 284/ 22.01.2020г. на нотариус рег. № 369 по РНК с район на действие РС Габрово, според която деклараторката ще осигурява финансова издръжка на съпруга си М. Р. Х. М. Е., извлечение от сметката на И. в Р. с наличен по нея авоар, Удостоверение от застраховател У. Л. в полза на жалбоподателя с покритие медицински разноски и репатриране, застрахователна сума 60 000 лв и срок на застраховката 31.01.2021г., свидетелство за съдимост на гражданина на Е., издадено на 2.01.2020г. от служба „Обществена сигурност“ на министерството на вътрешните работи на Република Е., според което лицето не е осъждано; Удостоверение за сключен на 15.10.2019г. в К., Е. граждански брак между М. Р. Х. М. Е. и Л. И. И., декларация от съпругата, че бракът е законен, не е фиктивен и същият се консумира, копие от лична карта на И., чийто постоянен адрес е [населено място], [улица].

Изготвена е справка за пътуванията на жалбоподателя за периода 01.01.2020г. – 22.01.2020г. и е установено влизането му в България на 13.01.2020г., събрана е информация, че спрямо него е приложена ПАМ по чл.41, т.1 ЗЧРБ на 17.12.2009г.

В докладна записка № 264р – 2913/ 11.02.2020г. системен оператор в група „Миграция“ при ОДМВР Г. е отразено, че на 22.01.2020г. е прието заявлението за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България на египетския гражданин. При уточняване на документите, приложени към него, съпругата Л. И. споделила намерението им да напуснат страната веднага щом получат документ за пребиваването на чужденеца. Въобще нямало да живеят тук. При предишни запитвания от нейна страна за реда за получаване на пребиваване в Република България и ЕС И. е споменавала Германия като тяхна цел. При явяването им през януари 2020г. тя се оплакала, че се наложило съпругът ѝ да получи дългосрочна виза за България, тъй като не успели да го регистрират в ЕС.

В Становище рег. № Гб-31-111/ 3.02.2020г. на директора на ТДНС Г. се сочи следното: При съотнасянето на данните, посочени от кандидатата в докумените, приложени към преписката, към факти от действителността, получени след проведени беседи с египетския гражданин и съпругата му Л. И., се породило явно подозрение относно действителните намерения на М. Е..

И. е работила в Гърция като гледачка на деца и възрастни хора от 2000г. до края на 2019г. През 2004г. е получила „черен печат“ по нейни данни със забрана за пребиваване в Гърция. С цел заобикаляне на закона същата сключва фиктивен брак с български гражданин с оглед промяна на фамилното си име, след което отново отива да работи в Гърция.

По данни на И. тя се запознала с египетския гражданин чрез интернет през 2018г. Оттогава до настоящия момент поддържат връзка чрез интернет платформи, комуникацията помежду им е чрез интернет преводач. През м. септември м.г. И. гостува на Е. в К. за 15 дни, където на 15.09.2019г. двамата сключват граждански брак. В рамките на служебния контакт те дават неясни и уклончиви отговори един за друг на зададени въпроси, свързани с личния им живот. Установено е, че няма общ език, на който да комуникират с изключение на откъслечни фрази на английски и чрез гугъл преводач от български на арабски език и обратно. В тази връзка И. пояснява, че двамата са в процес на изучаване на английски език. При зададени въпроси на чужденеца на английски език той видимо не разбира и не може да отговори. Няколко месеца преди да сключи граждански брак с И. той разтрогнал брака си с гражданка на Е.. Настоящата му съпруга не крие намеренията им на по-късен етап да се преместят да живеят в Гърция или Германия, където тя има познати, които биха помогнали да се устроят. Известно време ще живеят в [населено място].

Във връзка с изложеното становището на ТДНС Г. е, че лицето не представлява заплаха за националната сигурност, но получаването на право на продължително пребиваване е нецелесъобразно, тъй като може да се направи обосновано предположение, че гражданският брак между И. и египетския гражданин е фиктивен, сключен с цел заобикаляне на закона, във връзка с получаване на основание от страна на чужденеца да уреждане на статута му на пребиваване в Република България, след което да реемигрира в страни от Ц. и З. Европа.

В Становище № 264р 2943/ 11.02.2020г. на началника на група „Миграция“ – ОДМВР Г. са възпроизведени горните данни и е добавено, че при проведените срещи И. споделила, че при първа възможност ще напусне страната. Последната беседа е с дата 11.02.2020г., когато орагнът я информирал за издаване на отказ за преодставяне на право на продължително пребиваване и й дал възможност да предостави допълнителни данни от значение за случая. Тя не се ползвала от това свое право.

Жалбата, въз основа на която е образувано настоящето производство, е предадена на пощенски оператор на 25.02.2020г. и при данните, че отказът е съобщен на адресата си на 12.02.2020г., е допустима.

При горната фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Актът е издаден от компетентен по материя орган – чл.26, ал.4 вр. ал.3 ЗЧРБ в хипотезата на делегация – Заповед № УРИ 264з-1104/ 19.10.2015г. на директора на ОСДМВР Г.. Спазени са изискванията за писмена форма по чл.59, ал.2 АПК относно минимално необходимото негово съдържание, отказът е подробно мотивиран.

Не се установяват нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на същественияте. Производството е започнало съгласно чл.24, ал.1, пр.2 АПК по искане на гражданина на Е., към което са приложени доказателства по чл.24, ал.1, т.18 ЗЧРБ. В хода му служебно, при условията на чл.35 АПК, са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая, събрани са достатъчно относими доказателства, преценени от административния орган по реда на чл.36, ал.3 АПК. Не се констатира от съда съществени нарушения, които да са рефлектирали върху съдържанието на оспорения административен акт.

По отношение на съответствието му с материалния закон съдът намира следното:

Произнасянето на неблагоприятния за жалбоподателя административен акт органът е мотивирал с две правни основания – чл.26, ал.1 вр. чл.10, ал.1, т.22 ЗЧРБ и чл.26, ал.3 вр. чл.26, ал.4, т.4 и 5 ЗЧРБ.

Разпоредбата на чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.22 ЗЧРБ овластява органите за административен контрол над чужденците да откажат издаване на разрешение за продължително пребиваване на чужденец в Република България когато има данни, че целта на влизането му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Индиция в тази насока са нееднократно дадените сведения от двамата съпрузи при беседите им с ответника, със служители на ТДНС Г., споделеното от И. със системен оператор в група „Миграция“ в ОДМВР Г., които са еднопосочни, че съпрузите желаят да се установят в Гърция или в Германия; продължителното отсъствие на съпругата на египетския гражданин от територията на България, дадените от самата нея сведения, че в миналото е сключила фиктивен брак с цел промяна на фамилното си име и издаване на нов документ за самоличност. Всичко това обуславя извод, че Л. И. е сключила граждански брак с жалбоподателя не за да се установи семейството в [населено място], а да замине извън България в конкретно назовани държави от ЕС. По тези съображения съдът приема за установена първото от двете посочени материалноправни основания за поризнасяне на обжалвания отказ.

В чл.26, ал.3 ЗЧРБ е предвидено, че се отказва издаването на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване на чужденец, който е сключил брак с български гражданин или с чужденец или който е осиновен от български гражданин или от чужденец, получил разрешение за пребиваване, ако са налице данни, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. По силата на чл.26, ал.4 ЗЧРБ преценката за отказ на разрешението по ал.3 се извършва от службите за административен контрол на чужденците въз основа на данни, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът е сключен или осиновяването е извършено единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България, и получаване на разрешение за пребиваване. Такива данни могат да бъдат даването на противоречиви сведения за лични данни на другия съпруг или осиновения (име, адрес, националност, професия), за обстоятелствата на запознанството им или за друга важна лична информация /т.4/; обстоятелството, че съпрузите или осиновеният и осиновителят не говорят на език, разбираем и от двамата /т.5/

Съставлявайки елемент от личната сфера на човека, брачните отношения, респ. отсъствието на действителни такива, се характеризира със специфика в обективизирането, а оттук – и при доказването. Неслучайно законодателят в чл.24, ал.4, т.1-8 ЗЧРБ си е послужил с неизчерпателно изброяване на данни, които „могат да бъдат“ такива, даващи основание да се направи обоснован извод, че бракът е сключен единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България. Действително, в справка рег. № Гб-31-111/ 3.02.2020г. на директора на ТДНС Г. се сочи, че по време на служебния контакт и двете лица /съпрузите/ дават неясни и уклончиви отговори на зададените им въпроси, свързани с личния живот един за друг. Не е пояснено обаче от какво естество, с каква насоченост са били споделените от съпрузите непоследователни и неубедителни данни, за да може съдът да упражни преценката си попадат ли те в хипотезата на чл.26, ал.4, т.4 ЗЧРБ. А това, че И. и жалбоподателят не комуникират на общ език /чл.26, ал.4, т.5 ЗЧРБ/ въпреки пояснението, че са в процес на изучаване на английски език и установеното обстоятелство, че египетският гражданин не разбира зададените му

въпроси на този език само по себе си не обуславя несъмнен извод, че бракът им е сключен единствено с цел заобикаляне на нормите, регламентиращи режима на чужденците в Република България. По тези съображения съдът приема, че второто въведено основание за отказа да бъде предоставено право на продължително пребиваване на жалбоподателя в Република България не е установено по несъмнен начин – чл.170, ал.1 АПК. Този извод не влияе върху заключението за доказаност на основанието по чл. чл.26, ал.1 вр. чл.10, ал.1, т.22 ЗЧРБ, а оттук – за материална законосъобразност на отказа. Неотнoсимо е позоването на адв. А. на решението по адм. дело 1745/ 2019г. на ВАС и цитираното в него Решение на СЕС по дело С-503/03 /т.52-59/. Дадените с тях разрешения касаят Кодекса за приложението на Споразумението от Ш..

При извода за неоснователност на жалбата право на разноси има само администрацията, но съдът не е властен да ги присъди при липса на своевременно заявено искане.

Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Р. Х. М. Е./ М. Р. Н. М. Е., гражданин на Е., [дата на раждане] срещу Отказ за предоставяне на право за продължително пребиваване в Република България рег. № 264р 2944/ 11.02.2020г., издаден от началника на група „Миграция“ в ОДМВР Г..

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: